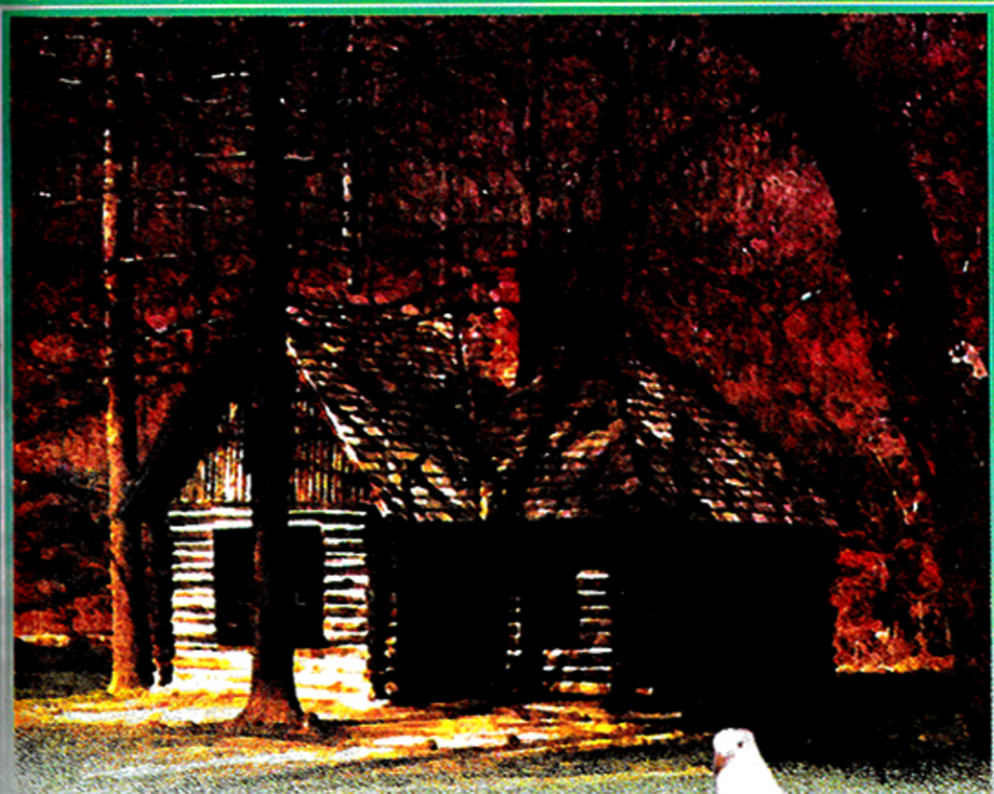

အမည်

အမျက်သင့်...
နှလုံးအိပ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

ဟန်ဆောင်မှု ကင်းမဲ့သော လောကကြီး၏ ရိုးသားမှုကို အောင်ထိပ်
ကျော် အပြည့်အဝ ခံစားခွင့်ရရှိလေပြီ။

ခြောက်နာရီခွဲတိတိ ဟူသော အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြား တစ်ခုကို
ကျော်ဖြတ်ပြီးပါက လွတ်မြောက်ခြင်း နယ်ပယ်တစ်ခု၏ အသီးအပွင့်ကို
မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားသုံးခွင့် ရတော့မည် တွေးကာ ကြိုတင်ပီတိ ဖြစ်မိ
လေသည် ။

"ငါးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်ကွ"

"ငါးမိနစ်ကတော့ စောင့်ရမှာ ပဲ၊ ခွဲလို့ မှ မလာရင် ထွက်ရုံပဲ"

"ဟုတ်တယ် အချိန်မလေးစားလို့ ကျန်ခဲ့တာနေပါစေ၊ ဟော လာပြီ
ထင်တယ်"

‘ကက’တစ်စီး ထိုးဆိုက်ရာသို့ အောင်ထိပ်ကျော်
မျက်လုံးရောက်သွားသည် ။ စပယ်ယာနှစ်ဦး ဒရိုင်ဘာနှစ်ဦး ပြောဆိုနေ
သော စကားကို သူ စိတ်မဝင်စားလို့ မရ။

စိတ်ဝင်စားမိသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိမိဘေးရှိ ထိုင်ခုံက

ကွက်လပ် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။ ထိုထိုင်ခုံ၌ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် ခရီးသည် ကို စောင့်နေသည် မဟုတ်နိုင်သော်လည်း မျှော်နေကြသည် ကတော့ သေချာသည် ။

ဟော... လာပါပြီ။ ယောက်ျားမဟုတ် ဘာမဟုတ်လေး။

"ဘာပစ္စည်း ပါသေးလဲ"

"ဒါပဲ"

"ခဏနော်"

စပယ်ယာက လက်ဆွဲတန်ဆာအဖြစ် အပြာရောင် Ticket ကလေးကို သူ့ခရီးဆောင် သားရေအိတ်၌ ချည်နှောင်ပေးပြီး...

"အဖိုးတန်ပစ္စည်းပါရင် ကိုယ်နဲ့ မကွာ ထုတ်ယူထားလိုက်ပါ။ ဒါကိုတော့ စင်ပေါ်မှာ တင်ပေးထားမှာ ပါ"

"ရတယ် မပါဘူး"

အိတ်ကပ်အများကြီး ပါသော ဂျင်းကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းဖြင့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ပင် သုံးစွဲရန်ငွေများ သိမ်းဆည်းယူဆောင်သွားနိုင်သည် ။

"ဒီနေရာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

အောင်ထိပ်ကျော် နံဘေးကိုကြည့်ပြီး စပယ်ယာကို လှမ်းမေးရင်းမှ မျက်ဝန်းနက် လှလှလေး တစ်စုံက သူ့မျက်ဝန်းကို ခလုတ်လာတိုက်သည် ။

ထိတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည် ။ စိတ်ဝင်စားမှုကို ပုတ်နှိုးသွားသည် ။

လှလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းလေး။ သန့်ရှင်းကြည်လင်သော မျက်ဝန်းလေး။
သမင်ပျို၏ မျက်ဝန်းလေး။

အောင်ထိပ်ကျော် နံဘေးခုံ အိမ်နဲ့ဖြစ်သွားသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း မ
ထိမိစေရန် အောင်ထိပ်ကျော် သတိထားလိုက်ရသည် ။

"ကိုင်း လူစုံပြီ၊ အချိန်လဲစေ့ပြီ၊ ထွက်မယ် အစ်ကိုရေ"

ကားဘီး စလိမ့်သည် နှင့် အောင်ထိပ်ကျော် ပြုံးမိလေသည် ။ တက
ယ့်ကို လွတ်မြောက်ပြီ။

လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရသာထူးကို သူ ကြုံတွေ့ရတော့မည်။ သို့သော်
နံဘေးမှာ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ရှိနေခြင်းက အနေကျဉ်းကျပ်
သလို ခံစားရသည် ။ မိတ်ကပ် ရောင်စုံနှင့် မိန်းမငယ်ငယ် ကြီးကြီး ရွယ်
ရွယ်တို့ နှင့် ထိတွေ့မှု။ နီးကပ်မှု။ နီးစပ်မှုများက မွန်းကျပ်ခြင်းကို ဖြစ်
စေခဲ့သည် ။

ထိုမွန်းကျပ်မှုမှ လွတ်လမ်းကို ရှာဖွေခဲ့သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သ
န့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်လေးကို ရှူရှိုက်ချင်သည် ။
လူငွေတို့ ကို ဖြတ်သန်းလာသော လေမဟုတ်စေရ။

ယခု လောလောဆယ်တော့ Leo Express တွင်းမှ Leo Aircon လေ
အအေးဓာတ်ကို ခံစားရင်း တစ်ပတ်ဟူသော အချိန်ကို မည်ကဲ့သို့ အပြ
ည့်အဝ အသုံးချရမည်ကို စဉ်းစားလိုက်သည် ။

လှလိုက်သည့် နေဝင်ရီချိန်လေး သူ့ဘေးက မိန်းကလေးကလည်း
လှသည် ။

အတော်ကို အကြည့်ခံသည် ။ အလှဆုံးက မျက်ဝန်းနက်လေး တစ်စုံ

အရိုးခံသက်သက် အလှလေးပါလား။ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျုံ့ကာထားသည်မှာ သူနှင့်ထိမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ။

နေရာလဲဖို့ တောင်းဆိုရအောင်ကလည်း ရှေ့က မိန်းမဖော် နှစ်ဦးဘေးက စုံတွဲ။ နောက်က ယောက်ျားနှစ်ဦး။

မတတ်သာဘူးလေ။ ခရီးသွားတာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း နှစ်ခုယူဖို့ဆိုတာ ထင်ရှားပြီး ကျန်ခရီးသည် များ စူးစမ်းသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်မှာ စိုး၍ သူ မဝယ်ခဲ့။

ထို့အတူ မိန်းကလေးက ကားနည်းနည်း အရှိန်အမြင့်နှင့် ရှေ့ကားကို ကျော်အတက်၌ အမေ့ဟု ဆိုကာ သူ့ဘက်သို့ ယိမ်းထိုး ထိကပ်လာသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ ဖတ်ခနဲ ရှေ့ခုံကို လှမ်းအကိုင် ဖယောင်းသဏ္ဌာန် လက်ချောင်း ဥဥလေးကို ဖျတ်ခနဲ မျက်စိက ရောက်သွားသည်။ ။

လက်ခနဲ လက်သူကြွယ်မှ လက်စွပ် ပလက်တီနမ်နှင့် ကွပ်ထားသော စိန်တစ်ပွင့်။ တန်ဖိုး နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ နားပေါက်။ နားပေါက် ဖောက်မထား။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မတ်ရင်း...

"ဆောရီး အဲ ကန်တော့နော်ဦး"

အသက်ကြီးပုံပေါက်နေသော သူ့ကိုတောင် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

"ရပါတယ် မိန်းကလေး"

လူကြီးလေသံနှင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ။

အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်။ အဖော်မပါ။ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားဝံ့သော ခရီးဖော် မိန်းကလေးကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ သို့

သော် မရောရဲ။ လန့်သည် ။ မိန်းမတွေသည် မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း
ဟူသော ပညာရှိစကားကို သူ လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည် ။

အရေးထဲ ထောက်ကြံ့အလွန်တွင် ကားထဲမှ Video ဖွင့်ပြလိုက်သည်
။ သရုပ်ဆောင် မိုးကျော်သူ၏ ပုံရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ အလုပ်တွေ
က များ လွန်းသဖြင့် မကြည့်မိသည့် ကားများ လည်း ရှိရာ ယခုမှ အေး
ဆေးသက်သာစွာ ကြည့်ရတော့မည်။

"ဗုဒ္ဓေါ"

ရင်ထဲ၌ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည် ။

ဘေးနားမှ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့်ရှိရာ မိန်းမချောလေးကို
ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည် ။ နားထဲ ဝှမ်းအချို့ဆိုပြီး ခေါင်းစွပ်ကလေးကို စွပ်
ကာ အိပ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေသည် ။

"မိန်းကလေး"

ခေါ်သံ ကြားဟန်မတူ။ နားထဲဝှမ်းဆိုပြီး မျက်စိ မှိတ်ထားသည် ပဲ။
ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသော စေတနာက ချောင်ဘက်မှာ များ အိပ်ချင်ရှာ
မလားဟု နေရာလဲပေးရန် ဖြစ်သည် ။

သို့သော် စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့် နေပါစေတော့ဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ ဗီဒီယိုဆီသို့ မျက်စိနှင့် အာရုံပို့ လိုက်လေသည် ။

ချက်ချင်းပင် မိုးကျော်သူနှင့် လူကြီးပိုင်း ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း စူ
ပါကမကျသည့် မင်းသားကြီး ကျော်မိုးနှင့် အားပြိုင်နေသော
အခန်းကိုကြည့်ရင်း အာရုံသည် ထိုထဲ၌ နစ်မြုပ်သွားလေတော့သည် ။

အခန်း(၂)

ရုတ်တရက်တော့ အိပ်မက်လိုဖြစ်နေသည်။ ။

ကိုယ်လက်များ နာကျင်မှုနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏
လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် နိုးလာသည်။ ။

"ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်"

ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ။

မိမိ ဘယ်ရောက်နေသနည်း။

ဘုရား။ မိမိသည် လူစိမ်းတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်။ အို... မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ ပခုံးထက်၌ ခေါင်းရောက်နေပါလား။

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ ဆံပင်ကလည်း ဂုတ်ထောက်နေပြီ။ အသား ခ
ပ်ညိုညိုနှင့် သွားကလည်း ခေါသေးသည်။ ။

"ဘုရား"

"ထ...ထမင်းစားမယ်"

"ဟင်"

"နားထဲက ဝှမ်းဖြုတ်ဦး"

ဪဟုတ်သားပဲ။ အိပ်မှုနံနံများ ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်နေသော
မိမိကို ဩဇာအာဏာ မလကာတွေ ပေးနေသည် ။ မိမိကလည်း ယမ်း
ယောင်ကာ ဖြုတ်လိုက်သည် ။

"ဘယ်ရောက်နေလဲ"

ကားပေါ်မှ ခရီးသည် များ အလျှိုလျှို ဆင်းကြသည် ။

"ပဲခူး ထမင်းစားမယ်"

"စားပြီးပြီ"

"ဒါဖြင့်လဲ အညောင်းပြေ ဆင်းလိုက်၊ အပေါ့အပါး သွားချင်သွား၊ အ
ညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ပေါ့"

အမာရွတ်နှင့်လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဆင်းဟန်ပြင်သည် ။ မတ
တ်သာ။ မယ်ခလေး ထလိုက်သည် ။

"အား ကျွတ် ကျွတ်"

ခြေကျင်နေသဖြင့် ယိုင်ထိုးသွားသည် ။ ခုံနောက်မှီကို ကိုင်ကာ ထိန်း
ရပ်လိုက်ရသည် ။

"ရတယ် ဖြည်းဖြည်းသွားလို့ ရတယ်၊ ရပ်နေ"

အတန်ကြာရပ်ပြီးမှ ခြေထောက်အကျင် ရပ်လေသည် ။

"ဟို ပြန်လာရင် ကျွန်မ...အဲဒီနေရာ ထိုင်လို့ ရမလား"

"ရပါတယ်"

"ကျေးဇူးပဲနော်"

"မလိုပါဘူး၊ ခရီးသွား အချင်းချင်းပဲ၊ ယိုင်းပင်း ကူညီရမှာ ပေါ့၊ ကဲ

ဖြည်းဖြည်းဆင်း၊ မိန်းမခရီးသည် တွေ သွားတဲ့ ဆီလိုက် ခြေလက်သန့်စင်ပြီး ထမင်းဝင်စားလို့ ရတယ် အလကားကျွေးတာ၊ ဒီ Leo က ထမင်းစရိတ်၊ ကော်ဖီစရိတ်ပါပြီးသား။"

မိမိပုံသည် ခရီး မသွားဖူးကြောင်း သိပ်များ သိသာနေပြီလား။ ဘေးလူက ရိပ်မိနေလေပြီ။ မတတ်နိုင်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိသည် ။ ဟုတ်သည် ။ ဝိတ်လျှော့ထားမှ ဖြစ်မည်။ အိမ်သာတွေ သန့်ပါ့မလားဟူသော စိတ်က မဝံ့မရဲ ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း မတတ်သာ။ မိန်းမများ သွားရာသို့ လိုက်သွားတော့ ‘မ’အိမ်သာကို တွေ့ရလေသည် ။ တော်သေးသည် ။ အိမ်သာတွေက အခြေအနေမဆိုး၍ ။

ရေဘုံဘိုင်၌ လက်ဆေးလိုက်သည် ။ ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာ ထားထားပေး၍ တော်သေးသည် ။ မိမိ၌ ဆပ်ပြာပါမလား။ ယခုလိုခရီးမျိုးမှ မသွားဖူးဘဲ။

"ရွတ် ပြီးပြီလား၊ ထမင်းစားဦးမလား"

မိမိနဲ့ဘေး လက်လာဆေးရင်း မေးလိုက်သော အသံကြောင့် မယ်ခလေး ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။

အမာရွတ်နှင့် လူကြီး။

"မစားတော့ဘူး"

"တစ်ခုခုစားမလား၊ ဝယ်စားလို့ လဲရတယ်"

ညစဉ် အိပ်ရာဝင်ကာနီး နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်စားရခြင်းကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အိုဗာတင်းဖြစ်စေ၊ ဟောလစ်ဖြစ်စေ၊ မိုင်လိုဖြစ်စေ၊ နွားနို့ မသောက်ချင်ဘူးဟု ငြင်းလျှင် သောက်ရခြင်းကို

လည်းကောင်း၊ စိတ်ပျက်မိသော်လည်း ယခုတော့ သောက်ချင်သလိုလိုပင်။

သို့သော် ကြိုက်သော်လည်း ညဘက်ဆို မသောက်ရသည့် ကော်ဖီခါးခါးကို သတိရမိသည်။

"ကော်ဖီသောက်လို့ ရမလားမသိဘူး"

"အတော်ပဲ ကိုယ်လဲ ကော်ဖီသောက်မလို့ "

ဆိုင်ထဲဝင်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသော မယ်ခလေးကို သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

"ဘာဟင်းနဲ့ စားမလဲ"

"မစားဘူး၊ ကော်ဖီရမလား"

"ရပါတယ်၊ အစ်ကို"

"နက်စ်ဘလက်ခ် တစ်ခွက်ကွာ၊ မင်းကော"

"အတူတူပဲ"

"ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကျော် မြန်မြန်လေး နှစ်ပွဲနော်"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို ပိုက်ဆံတစ်ခါတည်း ရှင်းရပါတယ်"

"ထမင်း မစားဘူးလေကွာ"

"ထမင်းမစားရင် အအေးသောက်လို့ ရပါတယ်၊ အထူးမှာ တာကတော့..."

"ကဲ ကဲ မရှည်နဲ့ ၊ ဘယ်လောက်ကျသလဲ၊ ရော့ အအေးသောက်ဦးမလား"

တစ်ဆက်တည်း မယ်ခလေးကို လှည့်မေးသဖြင့် ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါလိုက်ရသည်။ ။ ခုချိန် အအေးမသောက်ရဲပါ။ အပေါ့သွားချင်မှာ စိုးနေပြီ။

အမာရွတ်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်စရာ မကောင်းဘဲ စိတ်ရင်း ကောင်းပုံရသည်။ ။ မျက်နှာနှင့်အသံက ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးနေသည်။ ။ လူတွေကို ကြောက်စိတ်မရှိတာကိုပဲ မိမိ၏ ဗီဇကြောင့်ပေးလား။

"ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

"မပေးနဲ့ အဲ မပေးနဲ့ ဆိုလို့ အခြားတော့မတွေးနဲ့ ဇယားရှုပ်လို့ ၊ မနက်စောစော ကော်ဖီချိန်ရောက်တော့ မင်းက ပြန်ကျွေးပေါ့"

"ဒါဖြင့် ပြီးရော"

ရင်းနှီးမှုက စတင်သည်။ ။

အဖော် မပါဘူးလားဟု မမေး။

စကားနည်းပုံရသည်။ ။ သိပ်မစပ်စုသဖြင့် မယ်ခလေးစိတ်ထဲ အနည်းငယ် အေးသွားသည်။ ။

"ကျွန်မ အိပ်တုန်းက ဦးအပေါ် ခေါင်းမှိမိတယ်ထင်တယ်"

"အင်း"

"ကန်တော့နော်၊ နောက်နှိုးလိုက်ပါ"

"နှိုးဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ကော်ဖီသောက်ထားလို့ လေ၊ မင်းမျက်လုံး ကြောင်သွားပြီး အိပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင် ညဘက်ဆိုတော့ ဘာမှ မမြင်ရတဲ့ အတူတူ အိပ်ပျော်နေတာ အကောင်းဆုံးပေါ့"

"ဗီဒီယို ကြည့်ပါလား"

"ဝါသနာ မပါဘူး"

လူကြီးက ပခုံးတွန့်သည်။

"မြန်မြန်စား၊ သူများ တွေတောင် ထမင်းစားလို့ ပြီးပြီ"

အားကြီး ဆရာလုပ်တာပဲ။ အင်းလေ သူကလူကြီး။ ခရီးသွားလာနေ ကျဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသားဖြစ်မည်။ လူပုံက ရိုးသားပုံပေါ်သည်။ လက်စွပ်ကိုကပ် တန်ဖိုးမသေးလှ။ အကောင်းစား ပတ္တမြားတစ် လုံးတည်းကို လက်သူကြွယ်၌ စွပ်ထားသည်။ မယ်ခလေးတို့ က လူကဲခတ်ထက် စိန်ကဲကျောက်ကဲကို ခတ်ရတာ ပို၍ ကျွမ်းနေပြီ။ စိန်ရွှေငွေ ကျောက်ထဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူပေပဲ။

ညနေက စိတ်စောပြီး ထမင်းကောင်းကောင်း မစားခဲ့သဖြင့် ဗိုက်ဆာနေပြီဖြစ်ရာ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော် တစ်ချပ် အသာလေးကုန်သွားသည်။ ကော်ဖီခါးခါးကို တစ်ဝက်သာ သောက်လိုက်သည်။

နောက် ကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သည် နှင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရထားနှင့်ဆိုလျှင် ကောင်းမှာ ပဲဟု တမ်းတမိသည်။ အဆင်ပြေသလို ထွက်လာသော ခရီးဖြစ်၍ ကားလည်း မဆိုးပါဘူး။

"ထိုင်မယ်နော်"

"အင်း"

သူများ နေရာဟူသော အသိဖြင့် ထပ်မံခွန်ပန်မိသည် ။ သူက အကျဉ်းတန်သော်လည်း ကူညီတတ်ပုံရသည် ။ မဆိုးပါဘူး။ သတိတော့ထားရမည်။ ယခုအချိန်အထိတော့ မရိုးသားသော အမူအယာမရှိ။ သံဗုဒ္ဓေ ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ထားတာပဲ။ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ဟု သူယုံကြည်သည် ။

အမှန်တကယ်ပင် ဘေးမှ လူကြီးပြောသလိုပင် အိပ်မပျော်တော့။ မျက်လုံးကကျယ်နေလေပြီ။ နိုင်ငံခြားကား အခွေတစ်ခွေပြသည် ။ Family Show အခွေမျိုးဖြစ်၍ ကြည့်ရတာ တင့်တယ်သည် ။

လူကြီးသည် Video သရဲဖြစ်ပုံရသည် ။ အခွေကို သဲသဲမဲမဲကြည့်သည် ။ ထိုအခွေပြီးဆုံးသွားချိန်၌ ကား၌ ညမီးလောက်သာရှိပြီး မီးအမှောင်ချထားလိုက်သည် ။ ည ၁၂ နာရီဟူသော အချိန်သည် အိပ်ချိန်ပေပဲ။

လူကြီးက ကုလားထိုင်ကို ခပ်လျှော့လျှော့ လုပ်ထိုင်ပြီး လက်ပိုက်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်သည် ။ အိပ်တော့မည်ပေါ့။

ဒုက္ခ မိမိအိပ်၍ မရ။ စောစောပိုင်းက အိပ်ထား၍ ထင်သည် ။

မတတ်သာ။ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရမည်။

ဖေဖေထံ သတင်းရောက်လောက်ပြီလား။ ညဖုန်းဆက်ပါက မိမိမရှိကြောင်း သိသွားလျှင် မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်းဟု သိချင်လာသည် ။

လမိုက်ညဖြစ်၍ ငွေကြယ်ပွင့်တို့ ၏ အလင်းရောင် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်ကိုသာ မြင်တွေ့ရလေသည် ။

ဘေးမှ လူကြီးက တကယ်ပဲအိပ်ပျော်နေသလား။ အိပ်ချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေသလား။ မှီ န်းနေတာလားကို မိမိမသိနိုင်ပြီ။

ရောက်တတ်ရာရာ တွေးရင်း တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် အိပ်ပျော်
သွားလေသည်။ ။

အခန်း(၃)

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံရသော ကာလနဂါးမလေးကို သူငဲ့
စောင်းကြည့်မိသည်။ ။ ဖူးစင်နေအောင် ချောသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်
။

ငါးနာရီသာ ရှိသေးသည်။ ။ ကော်ဖီသောက်ရန် ထမင်းကြော်စားရန်
မိတ္တီလာ၌ ရပ်နားပေးသည်။ ။ ညနှစ်ချက်တီးက တစ်ခါရပ်သေးသည်။ ။
ကျွန်းကုန်း၌ ထင်သည်။ ။ ထိုအချိန်က မိန်းကလေးကို သူမနှိုးတော့ဘဲ
အပေါ့အပါးသွားပြီး ကားနား၌ပင် မိန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ပြီး နေ
ခဲ့လေသည်။ ။

ယခုတော့ မနှိုး၍ မဖြစ်။ မိတ္တီလာ၌ နောက်ဆုံးနားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"မိန်းကလေး"

"မိန်းကလေး"

"အင်"

"ထ...ထ မိုးလင်းတော့မယ်၊ မျက်နှာသစ်"

ပြူးတူးကြောင်တောင်ကလေးနှင့် အိပ်မှုနံရံမှားထလာပုံက ပီတိက
လေးတစ်ဦး ပမာပါလား။

ထိုကလေးပမာမိန်းကလေးသည် အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်သည် ဆိုတော့ သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

"ဒုက္ခပဲ"

"ဘာဒုက္ခလဲ"

"မျက်နှာသစ်ဖို့ "

"လွယ်ပါတယ်၊ စနိုးတာဝါနဲ့ ပဲ မျက်နှာပွတ်လိုက်ပေါ့"

"ဦးလေးကကော"

"ကိုယ်က အိပ်မှ မအိပ်တာ၊ လာ လာရော့ စနိုးတာဝါ"

သွားတိုက်၍ ဖြစ်မည်တဲ့ လားဟု သူတွေးကာ ကျိတ်ပြုံးမိလေသည် ။ သူ့ကို ဦးလေးဟု ခေါ်သော မိန်းကလေးကို သူ စောင့်ရှောက်ပေးရမည် ။ မိန်းကလေးအလှက ထူးထူးခြားခြား ရှိသည် ။ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်၊ မြန်မာမိန်းကလေးထဲတွင် ရှားပါးသော အရပ်နှင့် ဝိုင်းစက် နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းလှလှ တစ်စုံက ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုဟု သူကောက်ချက်ချမိသည် ။ ထို့အတူ ကားထဲပါလာသော လူငယ်ယောက်ျားလေး သုံးယောက်မှာ မိန်းကလေးထံ ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားလေသည် ။

မိန်းကလေးက အကပ်မခံဘဲ သူ့နောက်တကောက်ကောက် လိုက်လေသည် ။

ဪ စိတ်ညစ်၍ ကမ်းစပ်ထိုင်သည် ။ သပွက်အူကြီး မျောလာသည်နှင့် ကြုံနေရသည့် အဖြစ်မျိုးပင်။

"ဦးလေး"

"ဘာဝယ်စားလိုရမလဲ"

"မေးကြည့်လေ"

တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားသော မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ဤ
ကဲ့သို့သော ခရီးမျိုးကို သွားဖူးလာဖူးပုံမရ။

ထမင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥကြော်ကို သူစားနိုင်ပုံမရ။

"မုန့်ဟင်းခါးပဲရတယ်"

"ဟင် မစားချင်ဘူး"

"မစားချင်ရင် ကော်ဖီပဲသောက်လိုက်တော့၊ ၇ နာရီကျော်ကျော်
လောက် ရောက်မှာ ပဲ"

"ဘယ်ကိုရောက်မှာ လဲ"

"မန္တလေးကိုလေ၊ နို့ နေပါဦး၊ မင်းက မန္တလေးကိုသွားမှာ မဟုတ်ဘူး
လား"

"မဟုတ်ဘူး "

"ဘယ်ကိုလဲ"

"နောင်ချို"

"ဟုတ်လား"

အံ့ဩသွားသည် ။ ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟု သူ တွေးတော
လိုက်သည် ။

တကယ်တမ်းလည်း အောင်ထိပ်ကျော် အနေဖြင့် နောင်ချိုကို ရွေးချ
ယ်ခဲ့သည် ။ အေးအေးဆေးဆေး နားချင်သည် ။

"လာကြိုမယ့်လူရှိလား"

"ဟင့်အင်း"

မစပ်စုပါဘူး။ မိန်းမတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်ပါသည် ဆိုမှ
မိန်းကလေး တစ်ဦးအပေါ် ကရုဏာသက်လာကာ ပတ်သက်မိနေပြန်ပြီ
။

"ဦးလေးကကော ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"နောင်ချီပဲ"

မိန်းကလေးမျက်နှာဝင်းပသွားသည် ။

"ဒါဖြင့်"

"မိန်းကလေး လူတွေကို သိပ်မယုံလွယ်နဲ့ "

သင်ခန်းစာတစ်ခုတော့ မိန်းကလေးကို ပို့ချထားသင့်သည် ။
အိမ်ပြေးမလေး ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။

"အဝေးပြေးဂိတ်မှာ စင်းလုံးငှားတဲ့ ကားတွေ ရှိတယ်ဆို"

"ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဂိတ်မှာ စုံစမ်းထားတာ"

"အင်း ဟုတ်တယ်၊ စင်းလုံးငှားကို အဖော်မပါဘဲ မင်း မသွားဖူးတဲ့ ခ
ရီးကို ငှားသွားမလို့ လား၊ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား"

ထိုအခါ ကျားမုဆိုးကိုတွေ့သော သမင်မငယ်မျက်လုံးမျိုးနှင့်
ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားလေသည် ။

သို့သော်..

"ဘုရားစာရွတ်မှာ ပေါ့"

ရင်တွင်း၌ ‘ဪ မိန်းကလေးရယ်’ဟု ကရုဏာသက်စွာတွေးရင်း
ကလေးငယ် တစ်ဦးကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ရတော့မှာ ပါလား။

တာဝန်ဝတ္တရား အလုပ်မပါသော ခရီးမျိုးကို တမင်ဖန်တီး ထွက်
လာကာမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို နှမချင်းစာနာ စောင့်ရှောက်ပြီး သူလို
ရာခရီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးရမည့် တာဝန်တစ်ရပ်ကို အလိုအလျောက် ရရှိ
လာလေပြီ။

"ကဲပါ ကျုပ်နဲ့ ခရီးကြိုတာပဲလေ၊ အတူသွားကြတာပေါ့"

"ကျုပ်ကိုလည်း မင်းပြည့်ပြည့်ဝဝ မယုံနဲ့ နော်၊ မိန်းကလေး"

ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မပြောရက်ပေ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခဲ့ရ
သော အဖြစ်တို့ က သင်ခန်းစာတစ်ခုလို သံမှိုစွဲနေခဲ့သည် ။

မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဆိုတာကို သူ ဘယ်အခါ၌ ရှာတွေ့နိုင်မည်န
ည်း။

ခဏတဖြုတ် လမ်းလျှောက်ရင်း အညောင်းအညာပြေ ရသည် ။ တစ်
ညလုံး ထိုင်လာရသဖြင့် ညောင်းနေလေပြီ။ လမ်းလျှောက်တော့လည်း
သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လေသည် ။

တမာနံသင်းသင်းကို ရှူရှိုက်ရင်း လန်းဆန်းမှုကို ရှာတွေ့ရလေသည်
။ ညှိုးနွမ်းနေသော အာရုံတို့ သည် အတန်ငယ် လန်းဆန်းလာသည် မှာ
သေချာသည် ။

"ဦးလေး ကားပေါ်လူတွေ တက်ကုန်ပြီ၊ ထွက်တော့မယ်ထင်တယ်"

"ဪ အေး မင်းတက်နှင့်လေ"

"ဦးလေး ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ "

အသက်ကြီးကြီးပုံပေါက်နေသော သူ့အပေါ် မိန်းကလေးက ယုံစား
နေလေပြီ။ လူ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုသည် အသက်အရွယ်နှင့်
မဆိုင်ကြောင်းကို မိန်းကလေးသိပုံမပေါ်။

ကားပေါ်နေရာ ပြန်ယူပြီးကြပြီး ငါးမိနစ်အကြာမှာ ကားထွက်လာ
သည် ။ မိန်းကလေးကော သူပါ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေပြီး အညာ
ဒေသ၏ အရုဏ်ဦးကို ငေးမောလိုက်ပါ လာခဲ့လေသည် ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့်များ ခရီးထွက်လာရပါ
လိမ့်။

ခရီးတစ်ခု၌ လူအမျိုးမျိုးသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့်
သွားလာနေကြသည် ပဲ။

မိန်းကလေးလည်း သူ့အကြောင်းနှင့် သူရှိမှာ ပါဟု သူတွေးတော
ကာ မိန်းကလေးကို သူ့ရင်တွင်း ထိုးဖောက်မဝင်စေရန် သတိဖြင့်
မောင်းထုတ်နေရသည် ။

ထိုကြားထဲက ဖြူစင်သော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာဖူးဖူး မွတ်မွတ်က
လေးကို မကြာခဏ ခိုးကြည့်မိလေသည် ။
